

[Nørgaard.]

mere farligt, end mange Mennesker er tilbøjelige til at mene.

Igennem en Menneskealder har man nu bygget op ad Organisationens Vej, og man har set hen til, at gennem Organisationerne kunde man skabe en ny, lykkelig Verden. Men dersom vi i Dag kaster et Blik ud over Verden, for ikke at tale om vort eget Samfund, saa tror jeg, det er gaaet op for store Kredse ogsaa inden for vort Folk, at denne Vej er ufarbar og aldrig vil kunne føre til det Maal, man har sat sig. Der er kun een Vej, der fører til det Maal, som man haaber at naa, og det er Kristendommen; dens Aand og Lov vil alene føre Samfundet hen imod det Maal, som man tilstræber at naa.

Og derfor ser jeg ikke mørkt paa Situationen, for jeg tror, at vi netop med dette Reformationens Jubilæumsaar gaar ind i en helt ny Tidsregning. Mange har set, at alt det, de har bygget paa og slaaet deres Lid til med Hensyn til at skabe en ny og bedre Verden, det er faldet i Grus, og ingen har i Dag nogen Tillid til, at det igen vil rejse sig. Jeg vil ønske, at den kommende Tid maa staa i Reformationens Jubilæums Tegn, og jeg tror ogsaa, at der er ved at vokse en helt anden Forstaaelse op med Hensyn til, hvad der bærer vort Samfund frem imod lykkelige og gode Tilstande.

Man kan ikke ustraffet bryde de Livslove, som nu engang er sat til at gælde her i Verden, og det skal nok vise sig, at de, der vil vige bort fra disse Livslove, vil ikke opnaa det, som er deres Hensigt, men det modsatte. Naar man bygger paa Menneskeværk — det være sig med Hensyn til Videnskab, Kultur eller hvad som helst —, kan man være sikker paa at bygge med det samme Materiale, som da man byggede Babelstaarnet. Selv om der i Dag ikke bygges et Babelstaarn af Sten eller Træ, saa bygges der et op af Organisation. Men det er alt sammen Menneskeværk, og man kan ingen Tillid have til det, som Mennesker bygger op, man kan kun have Tillid til det, som bygges op af Kristendommen, af det, som den bærer i sit Skød, men paa det kan man ogsaa trygt forlade sig.

Og derfor behøver det danske Samfund ikke at se med mørke Anelser paa Fremtiden, for hvis det danske Samfund vil tage imod den Rigdom, som blev vore Forfædre til Del gennem Reformationen, og som altid har staaet til Menneskers Raadighed, saa kan vi være sikre paa, at da gaar vi en lys og lykkelig Fremtid i Møde. Og det, vil jeg ønske, maa blive Udgangen af hele det Virvar, som Verden, ogsaa det danske

Samfund, kæmper imod, at vi maa komme til at indse, at alt, hvad Mennesker bygger op, det ejer ikke i sig de Livsprincipper, som alene bærer frem til lykkelige og gode Tilstande, det ejer kun Kristendommen.

Strøm: Jeg har den største Respekt for Sandhed og Ærlighed, og jeg formoder, at for det ærede Medlem, der lige talte saa kønt om Kristendommen, gælder det samme. Det ærede Medlem talte om den Ungdom, der fra Landet søger ind til Byerne, og jeg vil da i Sandhedens og Ærlighedens Navn bede det ærede Medlem fortælle Landbougdommen Sandheden om dette Forhold. Det ærede Medlem gør nemlig, hvad han kan, for at fortælle Ungdommen ude paa Landet, at den nuværende Regering gennem Sociallovgivningen skaber saadanne Vilkaar for Ungdommen inde i Byerne, at den her kan føre en straalende Tilværelse. Det er ikke Tilfældet, ærede Medlem, og de, der kender Forholdene for den Ungdom, der gaar inde i Byerne — og blandt de unge er der kanske nogle, som det ærede Medlem er Skyld i er kommet derind, ikke fordi jeg tror, han har villet det, men han har maaske dog gennem sin Agitation foranlediget det —, de, der kender disse Forhold, ved, at det ikke er nogen straalende Tilværelse, de unge fører i Byerne. Gaa ud og sig til Ungdommen paa Landet, at den har det bedre derude med Arbejde og Beskæftigelse, end den vil faa det, hvis den gaar ind til Byerne og skal leve af social Forsorg dér!

Jeg beder om, at dette bliver sagt af alle ansvarlige i denne Sal, for det kan jo ikke være Socialdemokratiets Agitation i den Forstand, det kan ikke være den socialdemokratiske Presse, det er Venstres Talere og Venstres Presse, der fortæller Ungdommen om disse straalende Vilkaar under Socialreformen og om den socialdemokratiske Regerings Forhold til de unge i Byerne. Lad være, at der ydes Understøttelse til de unge, de er vel ogsaa berettigede til at leve og eksistere, men foregøgl ikke Ungdommen, at dette er en straalende Tilværelse.

Jeg vil dernæst gerne takke den højtærede Statsminister for den Udtalelse ved Rigsdagens Aabning, hvori han fremhævede, at sideordnet med Samfundets Forpligtelser over for Landbrugserhvervet maa nævnes Forpligtelsen til fortsat Virksomhed for at skaffe Beskæftigelse til det endnu alt for store Tal af arbejdsløse. Den højtærede Statsminister nævnte, at Arbejdsløsheden